

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JL

Druga strona postępowania: Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 79/7/EWG ⁽¹⁾ i art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie spornemu w postępowaniu głównym uregulowaniu [...] państwa członkowskiego, zgodnie z którym dla ustalenia zakresu odpowiedzialności FOGASA ⁽³⁾ wobec pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu podstawa jego wynagrodzenia, która została już obniżona ze względu na niepełny wymiar czasu pracy, zostaje przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności FOGASA ponownie obniżona na podstawie art. 33 Ley del Estatuto de los Trabajadores (kodeksu pracy), również ze względu na niepełny wymiar czasu pracy, w stosunku do pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy, w zakresie, w jakim uregulowanie to jest szczególnie niekorzystne dla pracownik w porównaniu z pracownikami płci męskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 1979, L 6, s. 24).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

⁽³⁾ Fundusz gwarantowanych świadczeń pracowniczych

Skarga wniesiona w dniu 19 listopada 2019 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-842/19)

(2020/C 45/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels, A. Armenia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków, których wymaga wykonanie wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. w sprawie C-110/17 Komisja przeciwko Belgii, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 260 ust. 1 TFUE;
- Skazanie Królestwa Belgii na zapłatę okresowej kary pieniężnej w wysokości 22 076,55 EUR za dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku w sprawie C-110/17, od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku w sprawie C-110/17, płatnej na konto wskazane przez Komisję;
- Skazanie Królestwa Belgii na zapłatę minimalnej kary ryczałtowej w wysokości 2 029 000 EUR albo, w przypadku gdy kwota wspomnianej minimalnej kary ryczałtowej zostanie przekroczona, dziennego ryczałtu w wysokości 4 905,90 EUR od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-110/17 do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie lub do dnia wykonania wyroku w sprawie C-110/17, cokolwiek nastąpi szybciej, płatnej na konto wskazane przez Komisję;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Królestwu Belgii, że nie podjęło środków, których wymaga wykonanie wyroku Trybunału z dnia 12 kwietnia 2018 r.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 20 września 2019 r. w sprawie T-65/18, Wenezuela/Rada, wniesione w dniu 28 listopada 2019 r. przez Boliwariańską Republikę Wenezueli

(Sprawa C-872/19 P)

(2020/C 45/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Boliwariańska Republika Wenezueli (przedstawiciele: L. Giuliano i F. Di Gianni, avvocati)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną;
- uznanie skargi wnoszącej odwołanie za dopuszczalną i przekazanie sprawy Sądowi do rozpoznania co do istoty; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi jeden zarzut, podzielony na trzy części.

Sąd dokonał błędnej wykładni kryterium bezpośredniego oddziaływania sformułowanego w art. 263 akapit czwarty TFEU w świetle wyroku *Almaz-Antey*:

1. Sąd zastosował błędne kryterium w celu ustalenia, czy sporne przepisy dotyczą Boliwariańskiej Republiki Wenezueli bezpośrednio⁽¹⁾.
2. Sąd naruszył prawo wskutek pominięcia istotnych okoliczności niniejszej sprawy w kontekście stosowania kryterium bezpośredniego oddziaływania sformułowanego w wyroku *Almaz-Antey*.
3. Sąd nie wziął pod uwagę faktycznego wpływu spornych przepisów na Boliwariańską Republikę Wenezueli.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2017/2074 z dnia 13 listopada 2017 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Wenezueli (Dz.U. 2017, L 295, s. 60).